

12 Μαρτίου 2016

Η Νηστεία ας γίνει ευκαιρία αγάπης προς τον ελάχιστο αδελφό (Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως και Νέας Ρώμης κ.κ. Βαρθολομαίος)

[/ Πεμπτούσια](#)

ΛΟΓΟΣ ΚΑΤΗΧΗΤΗΡΙΟΣ
ΕΠΙ ΤΗ ΕΝΑΡΞΕΙ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ
+ Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ - ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ,
ΧΑΡΙΣ ΕΙΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ
ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ,
ΠΑΡ ΗΜΩΝ ΔΕ ΕΥΧΗ, ΕΥΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΣΥΓΧΩΡΗΣΙΣ

Αδελφοί και τέκνα εν Κυρίω προσφιλή και ευλογημένα,

Δια της θεοπνεύστου ρήσεως της ελεημοσύνης του Κυρίου και των κριμάτων αυτής, εισάγει και εφέτος πάντας τους Ορθοδόξους πιστούς εις το «μυστήριον» της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρκοστής ο ιερός Ψαλμωδός αναφωνών: «Ποιών ελεημοσύνας ο Κύριος και κρίμα πάσι τοις αδικουμένοις» (Ψαλμ. 102, 6). Διότι ο Κύριος «εμπιπλά εν αγαθοίς την επιθυμίαν μας και ανακαινίζει ως αετού την νεότητά μας» (πρβλ. ο. π. 5).

Ως γνωστόν, αδελφοί και τέκνα εν Κυρίω, έκαστος άνθρωπος, πλασθείς κατ εικόνα και καθ όμοίωσιν Θεού, αποτελεί ναόν Κυρίου. Πολύ δε περισσότερον όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθημεν και εχρίσθημεν δια του Αγίου Μύρου και

ενεκεντρίσθημεν εις την καλλιέλαιον της Ορθοδόξου Εκκλησίας, είμεθα ναοί του εν ημίν οικούντος Αγίου Πνεύματος, ακόμη και εάν δια ποικίλων αμαρτιών, εκουσίων η ακουσίων, απομακρυνώμεθα από του Κυρίου: «ει απιστούμεν, εκείνος πιστός μένει» (Β Τιμ. β , 13).

Δια του ρύπου όμως της αμαρτίας κωλύεται η Χάρις του Αγίου Πνεύματος να ενεργή εν ημίν, εφ ᾧ και η Αγία ημών Ορθόδοξος Εκκλησία ώρισε την αρχομένην περίοδον των νηστειών της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής, ίνα κατ αύτην καθάρωμεν εαυτούς δια της μετανοίας και γενώμεθα άξιοι να υποδεχθώμεν τα ζωοποιά Πάθη και την εκ νεκρών λαμπροφόρον Έγερσιν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. «Δεύρο τάλαινα ψυχή, συν τη σαρκί σου τω πάντων Κτίστη, εξομολογού• και απόσχου λοιπόν, της πριν αλογίας, και προσάγαγε Θεώ, εν μετανοία δάκρυα», καλεί πάντας τους πιστούς ο ποιητής του Μεγάλου Κανόνος Άγιος Ανδρέας Κρήτης (τροπάριον α ὤδῆς).

Η Εκκλησία, μεριμνώσα δια την σωτηρίαν και πνευματικήν τελείωσίν μας, ανοίγει εις πάντα τα μέλη αυτής τον παρόντα καιρόν της μετανοίας, προτρέπουσα συγχρόνως αυτά να πολεμήσουν τον φιλόυλον και φιλοκτήμονα βίον, ο οποίος ως «βαρύς κλοιός» κρατεί την ψυχήν χοϊκήν και συρομένην επί γης, μη δυναμένην να ανοίξη τας πτέρυγας αυτής προς τον ουρανόν και την βασιλείαν του Θεού.

Τοιουτοτρόπως, δια της μετανοίας και των καθαρτικών δακρύων, ενδυόμεθα και πάλιν το πρωτόκτιστον κάλλος και την θεούφαντον στολήν, την οποίαν

απωλέσαμεν μετά την πτώσιν, περιβληθέντες «τον στολισμόν της αισχύνης, καθάπερ φύλλα συκής».

Αποτελεί, ταυτοχρόνως, η νηστεία και η αποχή από βρωμάτων και από «διαλογισμών ματαίων και ενθυμήσεων πονηρών» αφετηρίαν δια την ορθήν, μεμετρημένην και σώφρονα διαχείρισιν των υλικών αγαθών, με προοπτικήν την κοινήν ωφέλειαν, ούτως ώστε να εκμηδενίζονται αι αρνητικάί και δια το κοινωνικόν και φυσικόν περιβάλλον επιπτώσεις εκ της αλόγου χρήσεώς των και να παραμένη μόνον η «νηστεία της ελεημοσύνης», η οποία να μη «γίνηται κρίμα πάσι τοις αδικουμένοις», αλλά έλεος και χάρις και ανακούφισις εις αυτούς και δια την πορείαν μας προς το «καθ' όμοίωσιν Θεού» (Μέγας Βασίλειος).

Τοιουτοτρόπως, δια της εγκρατούς χρήσεως, αγιάζεται και η ύλη και η ζωή μας, καθότι η φθαρτή ύλη αποτελεί ουχί τον αυτοσκοπόν, αλλά το μέσον του αγιασμού. Συνεπώς, και δια τους έχοντας και κατέχοντας πλουσίους της ευαγγελικής περικοπής, η νηστεία πρέπει να αποτελή αφορμήν εγκρατείας, με τελικόν σκοπόν «περισσεύειν αυτούς εν τη ελπίδι εν δυνάμει Πνεύματος Αγίου», κατά την ρήσιν του μεγαλορρήμονος Αποστόλου των Εθνών Παύλου (πρβλ. Ρωμ. ιε , 13) και αποβλέπειν και εις τους σημερινούς πτωχούς «Λαζάρους» της ανθρωπότητος και της προσφυγιάς.

Πέραν όμως τούτων, δεν πρέπει να λησμονήται, αδελφοί και τέκνα, το αληθές πνεύμα της νηστείας και της εγκρατείας, το οποίον καθιστά ταύτας ευαρέστους τω Κυρίω, καθώς διδάσκει ο αδελφόθεος Απόστολος Ιάκωβος, λέγων: «θρησκεία καθαρά και αμίαντος παρά τω Θεώ και πατρί αύτη εστίν, επισκέπτεσθαι ορφανούς και χήρας εν τη θλίψει αυτών, άσπιλον εαυτόν τηρείν από του κόσμου» (Ιακ. α , 27). Διότι δεν θα επιτύχωμεν την χάριν, την οποίαν αφθόνως παρέχει η νηστεία και η εγκράτεια, απλώς και μόνον δια της ασιτίας και της αποχής από των υλικών τροφών: «Ει εις κρίσεις και μάχας νηστεύετε και τύπτετε πυγμαίς ταπεινόν, ινατί μοι νηστεύετε;», αναρωτάται ο Προφήτης Ησαΐας (58, 4). «Ου ταύτην την νηστείαν εξελεξάμην [...], αλλά [...] διάθρυπτε πεινώνντι τον άρτον σου και πτωχούς αστέγους είσαγε εις τον οίκόν σου· εάν ίδης γυμνόν, περίβαλε...», λέγει και παραγγέλλει ο Κύριός μας δια της φωνής του Προφήτου Αυτού (Ησ. 58, 5-7).

Ιδιαιτέρως σήμερον η οικονομική κρίσις, η προσφυγιά και αι ποικιλότροποι δυσχέρειαι, αι οποίαι παγκοσμίως εμφανίζονται, μάλιστα δε εις ωρισμένους λαούς και χώρας, παρέχουν εις ημάς τους Ορθοδόξους την δυνατότητα να καλλιεργήσωμεν το γνήσιον τούτο πνεύμα της νηστείας, συνδυάζοντες την αποχήν των βρωμάτων με έργα φιλανθρωπίας και αλληλεγγύης προς τους έχοντας άμεσον ανάγκην αδελφούς μας, τους πάσχοντας, τους ενδεείς και πένητας, τους αστέγους και πρόσφυγας, τους μη έχοντας «που την κεφαλήν κλίνη» (Ματθ. η , 20), αυτούς

τους οποίους αι σκληραί περιστάσεις του πολέμου και των πειρασμών και των θλίψεων αναγκάζουν να εγκαταλείπουν τας πατρογονικάς εστίαις των και να ταξιδεύουν εν μέσω πολλών κινδύνων και θλίψεων και κόπων.

Όταν η νηστεία μας συνοδεύηται από τοιαύτην αύξησιν της φιλανθρωπίας και αγάπης μας προς τον ελάχιστον αδελφόν του Κυρίου, ανεξαρτήτως φυλής, θρησκείας, γλώσσης και καταγωγής, τότε αύτη θα αναβαίνη απ εϋθείας εις τον θρόνον του Θεού ως θυμίαμα εύοσμον και άγγελιοι θα συμπαρίστανται εις ημάς νηστεύοντας, όπως διηκόνουν τον Κύριον εις την έρημον.

Από καρδίας ευχόμεθα αδελφικώς και πατρικώς εις άπαντας το αρχόμενον στάδιον των Αγίων Νηστειών να είναι καρποφόρον και αγιαστικόν, πλήρες χάριτος και αγιασμού, και όπως αξιώση ημάς ο Θεός να προσέλθωμεν απροσκόπτως εις τον αιώνιον ζωποϊόν Κρατήρα, την ζωηφόρον Πλευράν του Κυρίου, «εξ ης ο διπλούς ημίν εξέβλυσε, κρουνός της αφέσεως και γνώσεως» (Μέγας Κανών, τροπάριον της δ ωδής).

Αυτού η Θεία Χάρις και το άπειρον Έλεος είησαν μετά πάντων υμών, αδελφοί και τέκνα, ώστε εν τοιούτω ευαγγελικώ φρονήματι χαρισθή ημίν η εορτή των εορτών και η πανήγυρις των πανηγύρεων, η Ανάστασις του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, Ω η δόξα και το κράτος και η τιμή και η ευχαριστία νυν και εις τους απεράντους αιώνας. Αμήν.

Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή ,βις´

† Ο Κωνσταντινουπόλεως

διάπυρος προς Θεόν ευχέτης πάντων υμών